

δίδωσι, τὰς δ' ἐκ τῶν ἀνὰ χεῖρα πραγμάτων λαβεῖν ἔστι,
 Β πολλὰ μὲν εἰς φιλοσοφίαν παραδείγματα πολλὰ δ' εἰς
 εὐσέβειαν ἐχούσας, ἀνδρικῶν τε πράξεων καὶ μεγαλοθύ-
 μων ἐνίας δὲ χρηστῶν καὶ φιλανθρώπων ζῆλον ἐπαγού-
 5 σας· αἷς ἦν τις ἀνυπόπτως χρώμενος διαπαιδαγωγῆ τοὺς
 πίνοντας, οὐ τὰ ἐλάχιστα τῶν κακῶν ἀφαιρήσει τῆς μέ-
 θης. οἱ μὲν οὖν τὰ βούγλωσσα καταμιγνύντες εἰς τὸν
 οἶνον καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεῶνων καὶ ἀδιάν-
 των τὰ ἐδάφη ραίνοντες, ὡς τούτων τινὰ τοῖς ἐστιωμένοις
 10 εὐθυμίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐνδιδόντων, ἀπομιμούμενοι
 τὴν Ὀμηρικὴν Ἑλένην (δ 220) ὑποφαρμάττουσαν τὸν
 ἄκρατον, οὐ συνορῶσιν ὅτι κάκεινος ὁ μῦθος ἐκπεριελθὼν
 C ἀπ' Αἰγύπτου μακρὰν ὁδὸν εἰς λόγους ἐπιεικεῖς καὶ πρέ-
 ποντας ἐτελεύτησεν· ἢ γὰρ Ἑλένη πίνουσι αὐτοῖς διηγεί-
 15 ται περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς (δ 242. 244), 'οἶον ἔρεξε καὶ ἔτλη
 καρτερὸς ἀνὴρ, αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀεικελίησι δαμάσ-
 σας·' τοῦτο γὰρ ἦν ὡς ἔοικε τὸ 'νηπενθές' (δ 221)
 φάρμακον καὶ ἀνώδυνον, λόγος ἔχων καιρὸν ἀρμόζοντα
 τοῖς ὑποκειμένοις πάθεσι καὶ πράγμασιν. οἱ δὲ χαρίεντες,
 20 κἂν ἀπ' εὐθείας φιλοσοφῶσιν, τηνικαῦτα διὰ τοῦ πιθανοῦ
 μᾶλλον ἢ βιαστικοῦ τῶν ἀποδείξεων ἄγουσι τὸν λόγον.
 ὁρᾷς γὰρ ὅτι καὶ Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ περὶ τέλους
 D διαλεγόμενος καὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ καὶ ὅλως θεολογῶν
 οὐκ ἐντείνει τὴν ἀπόδειξιν οὐδ' ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν
 25 ὥσπερ εἶωθεν εὐτονον ποιῶν καὶ ἄφνκτον, ἀλλ' ὑγροτέ-
 ροις λήμμασι καὶ παραδείγμασι καὶ μυθολογίαις προσ-
 ἄγεται τοὺς ἄνδρας. (5.) εἶναι δὲ δεῖ καὶ αὐτὰς τὰς
 ζητήσεις ὑγροτέρας καὶ γνώριμα τὰ προβλήματα καὶ τὰς
 πεύσεις ἐπιεικεῖς καὶ μὴ γλίσχρας, ἵνα μὴ πνίγωσι τοὺς